
РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ПІДХІД У РОБОТІ З ФОТОГРАФІЧНИМ РЕСУРСОМ ТЕРАПЕВТИЧНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Ільницька Л. В.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-497-9-21>

Вступ

Візуальне оформлення інформації при сучасному цивілізаційному прориві технологічної інноваційності дозволяє швидко отримувати зображення з місця будь-якої події, у тому числі з воєнного опору загрозливому втручання у звичний спосіб мирного плину врівноваженого фону для здорового самопочуття кожної людини. Хаотична стихійна продуктивність розповсюджує і коментує під світлинами достатньо важкий обсяг зображувальної сили для емоційно неналаштованого індивіда. Мова йде не про уникнення зустрічі з важливими істинними моментами протистояння життя смерті, адже внутрішнє закриття від подібної правдивості призводить до суспільної інертності і несприйняття на соціальному рівні достеменного значення емпатії, як супровідної сили емоційного зв'язку з активною частиною українського соціуму, що не відмежовується від воєнного спротиву навіть у тилу. Тоді постає питання, як контролювати неосяжний візуальний потік різнозначимого психічного навантаження, а у даному дослідженні розкривається мета винайти механізм психо-емоційного заміщення від непередбачуваної агресивної подачі важливих подій із зони бойового зіткнення та із місць випробування терористичними викликами на відносно спокійних територіях.

Слід звернути увагу, що доцільна ступінь доречного застосування фотографії у реабілітаційних процесах, наприклад самовідновлення, майже не досліджувалась у вітчизняних колах фахових роздумів арт-терапевтичного призначення. Відтак, використання фотозображень у медичних цілях, не як технологія збору діагностичної інформації та для порівняння первинного зовнішнього огляду до лікування та опісля отримання медичних процедур з будь-якої сфери охорони здоров'я, а як безпосередньо професійний відбір світлин певного терапевтичного типу, що мають впливати на психо-задовільний стан від отриманого візуального ряду, дозволяють виводити запропонований метод реабілітації фотографічним ресурсом під час воєнного стану на площину

медико-соціальної важливості. Тому, терапевтична роль фотографії не тільки як мистецького твору, а також, як потрібної ресурсної сили, насамперед для самовідновлення та зменшення проявів кризових потоків емоційного виверження, проявляється у цілком слушному пошуку базових точок опору для проведення дослідної аргументації. Отже, перш за все, мова йде про планомірний вияв власної дослідної позиції, яка накопичувалась при огляді подій, пов'язаних із вітчизняними фотовиставками, що за останній рік повномасштабного вторгнення висвітлювали военний стан життя у емоційно скрутних перипетіях різнорідного терористичного випробування, адже навіть у негативному комплексі обставин відбувається, що важливо, планомірний перехід існуючого фотографічного матеріалу до певної категорії дистрибутивного ресурсно-терапевтичного призначення фотографії. Також, слід додати, що подібний спосіб, як додаткового методу медико-психологічного корегуючого впровадження взагалі не підлягав на українських теренах спеціалізованому обґрунтуванню. Тому, наведений авторський алгоритм аналізу з приводу фотографічних ресурсів у терапевтичному механізмі реабілітаційних заходів спирається на перевірену інноваційність під час роботи та апробації додаткових влучних компетентних позицій у такій профільній інституції, як УкрМедПатентІнформ.

1. Термінологічні ускладнення виведення фотографічної справи у контекст медичного погляду на терапевтичний зміст фотозображення

Новаторський зміст застосування фотознімків у лікувальній справі безперечно обумовлений негативним тиском воєнних дій на території нашої країни. Сприйняття більшістю населення військової агресії не через особистий досвід виживання та боротьби, а через візуальний ряд з роками нарощуваного обсягу хронологічно задокументованого історичного тривання війни, по-різному позначається на проживанні звичайної щоденності. Турбулентний вибір глядача, автора світлин та виставкового менеджера класифікується розбіжним ставленням до рекламної мети демонстрації причетності до іноді сенсаційного оповіщення кривавих кроків війни на нашій території. Варто взяти до відома, що привернення уваги до жажливої події, поза показниками емпатійного розуміння непередбаченої зустрічі окремого психічного стану кожного з глядачів, вирізняється самобутнім експозиційним експериментуванням з представленням лише певного сфотографованого відображення миттєвих обставин загрозливого утиску на людську вразливість. Проте, якщо розглядати саме творчість видатних українських фотографів, що не відокремлювали своє життя і так само

свою творчість від тривожно-брутальних намірів війни, Максима Левіна та Максима Кривцова, які обоє загинули, жертвовно виконуючи творчу місію по фіксації історичних викликів цієї війни, то здивуємося залишеними ними фотоспадкама рівномірного наповнення кадру з психічно адекватним представленням не війни у домінанті горя, а людської душевності при взаємобратерстві та водночас героїчної готовності військового служіння.

Зрештою, спонукальна величина гуманістичного призначення і медицини і мистецтва додає обопільної снаги до вдумливого аналізу терапевтичного впливу фотоматеріалів на людську свідомість, а також винесення на широкий загал закадрованої реальності, що змістовно, без авторських персоналізованих акцентів, розповідає про ситуацію, навіть у критичних обставинах боротьби за свободу з важелем безсумнівної демонстрації героїчності, а не відсторонення від наляканості. Тому, механізми відбору світлин з війни задля публічного представлення лихоліття неможливо уявити поза серйозним розумінням механізмів візуального втручання у закономірний хід навантаження нервової системи, що, перебуваючи у ареалі тривожного оповіщення з сигнальним станом турбулентного розгойдування, кожного розу стикається з подразнюючими факторами психосоматичних ризиків. Зазначені обставини мають сконцентровано проявляти функціональну пильність для встановлення «критичного рівня фотозмісту» з продукуванням доцільної узгодженості не тільки для альянсу арт-менеджерів, а й для медико-соціальних служб, фахівці яких опікуються психічним станом населення та впроваджують оновлені підходи до роботи з потерпілими із зафіксованими ушкодженнями різного ступеня від протиправних наслідків воєнних дій. Як відомо, «глобальні процеси й тренди (наприклад, війна, природні катаклізми, надзвичайні стани, біологічна небезпека, економічна криза та інші) впливають на усі аспекти формування публічної політики у сфері охорони здоров'я, у тому числі, формуючи новий погляд на проблеми, розробляючи нові механізми й практики для транснаціонального вирішення даних проблем»¹. Цей слухний дороговказ стосовно пошуку сприятливих методів, які, наприклад, терапевтично вдало покращують самопочуття за допомогою фотографічних знімків, полегшують прийняття негативних середовищних подразників війни, в даному разі, доволі складно термінологічно чітко позначити, оскільки існують у вербально однакових конфігураціях, зокрема, з іншими способами медичного

¹ Демчишин Я. М., Маципура М. В. Вектори та механізми реалізації публічної політики охорони здоров'я територіальних громад в умовах сучасних викликів. *Наукові тренди постіндустріального суспільства*: матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф., м. Суми, 31 березня 2023 р. / Міжн. центр наук. досліджень. Вінниця, 2023, С. 49–53.

застосування. Тобто, метод фототерапії, назва якого органічно взаємодіє із охарактеризованим вектором ресурсно-терапевтичної роботи зі світлинами, насправді стосується косметологічної галузі надання салонних послуг. Такий перебіг перехресного залучення функціональної назви до різних форм медичного призначення охарактеризовує не стільки неврегульованість інноваційних процесів у прикладній площині взаємообміну із зарубіжним досвідом первинного експериментального застосування подібної терапії, але, врешті-решт, зовсім нерозвинену можливість кваліфікування подібної сфери у нагальних ситуаціях терапевтично-корегувальної актуалізації. Вочевидь, що у дотичних колах медико-реабілітаційного впровадження не констатувалося значення очевидного конструктивного механізму прямої та доступної дії цього реабілітаційного підходу при роботі з постраждалими завдяки відібраному фотографічному ресурсу хоч би задля розпланованого врівноваження емоційного напруження, яке може у негативно повторюваних ситуаціях відчуття терористичних загроз при неконтрольованих реакціях непомітно та швидко накопичуватися.

Про лікарський досвід опрацювання фотозображень у реабілітаційній роботі з випадками самовідновлення йшла мова при обговоренні планомірного виведення цілеспрямованого схоплення цього методу з позиції впровадження Ольгою Ігнатенко – обдарованою українською лікаркою² ідейного способу налаштування зацікавлених пацієнтів у ставленні до світлин, як до ресурсно-реабілітаційної сили м'якого корегуючого втручання. При цьому, слід звернути увагу, що назва задіяного методу, як фототерапія, О. Ігнатенко не використовується, а підкреслюється візуальний фактор долучених фотоматеріалів у зручності сприятливого застосування на практиці у ситуаціях неочікуваного виникнення різномірних стресово-критичних ситуацій. Також пропонується свідомо занурювати власний життєвий простір у стан релаксативної поміркованості при спогляданні відібраних світлин задля одномоментного поступу сигнальної переконцентрації реакції тривоги у бік рівномірного спокою з упевненим наведенням фокусу уваги до однозначного зображення природного перебігу позитивного утримання стабільного погляду загального відновлення опісля стресової кризи.

Якщо починати конкретніше висвітлювати цілковиту медичну зацікавленість у проведенні терапевтичного курсу із залученням об'єктів фотографічного спрямування, то варто теоретично окреслити якісно важливий аспект послідовного відбору світлин з метою вірного

² Льницька Л. В. Про один з методів психолого-реабілітаційної самопомоги світлинами. URL: <https://site.ua/liubov.ilnytska/pro-odin-z-metodiv-psixologo-reabilitaciniyi-samodopomogi-svitlinami-iy2qgoz>

отримання динамічно оздоровчого ефекту від проведених маніпуляцій з певним видом зображень, що влучно допомагають корегувати емоційне самопочуття пацієнтів. Наразі у вітчизняному науковому аналізі не фігурує потрібний понятійний еквівалент, скажімо, до фотографії терапевтичного типу медичного призначення. Тому, у цьому дослідженні робиться підстава до поширення низки конструктивних теоретичних одиниць необхідного залучення: «фотографічні ресурсні матеріали» або «терапевтичний фоторесурс», які слушно узагальнюють потрібний змістовий принцип функціонально-еквівалентного пояснення безпосереднього реабілітаційного підходу із певним реалістичним за своєю ключовою ознакою зображенням, що вивільняє негативні девіантні заломы свідомості у складних випадках до унормованої ремісії. Передусім, для ефективного відтворення способу роботи за цим методом варто сформуванню розмежування фотографічних зображень за продуктивним еквівалентом службової користі, адже при масовості технічної доступності процесу активного фотографування вже не кожен вподобаний фотофакт є влучним для проведення відповідної реабілітаційної терапії.

При проведенні у спосіб фотографічної реабілітації зняття первинних гострих емоційних спалахів, також відбувається ще й регенерація сенсорної системи з можливим еквівалентним ступенем зміцнення видобутих завдяки використанню фотографічного сполучення з ресурсним комплексом нервового розгалуження поступового стабілізаційного стану «ототожнюваної присутності» навіть з наболілим фактором хвилюючого подразнювання спричиненого безліччю нетипових випадків, що виникають упродовж нагадування війни про свої зазіхання на мирний спокій. Тому так первинно властиво провести класифікаційну лінію розрізнення терапевтичних фотозображень від інших не терапевтичних фотознімків. Згідно із цією принциповою деталлю теоретичного обґрунтування не звертається увага на «професійну жанрово-естетичну оцінку» в цілому, хоча для атрибутивності фотографій з позиції ціннісних суджень – це вагомий вимір для еквівалентності фотонадбань мистецького виміру репрезентативності. Перевага надається комфортному перегляду реалістичного зображення з лаконічним змістом зрозумілого відтермінування тривоги релаксативним вбиранням до певної міри спокійної одноманітності сфотографованого кута огляду. Отже, не обговорюється, як виконана світлина, а тільки наголошується на зафіксованому стані позитивного перебування, що передається оточуючим. Мистецький профіль актуальних трансформацій візуальності йде далі від простої та зрозумілої фотофіксації моменту. Проте, варто нагадати, як інколи послаблюється нервова система

експериментальними спробами зловити фотокамерою сюрреалістичний шлях невагомої концептуалізації, який є натхненним здобутком автора і не завжди оптимально вписується у канву психічно невідготовленого глядача, коли починають поєднувати мікрозміст кадру з масштабним задумом автора. Таким чином, стає зрозумілим, що спроби заглибленої подачі кадрованого фотомонтажу крізь інтуїтивну кодифікацію є апробаційним еквівалентом до зумисної деформованості – це історичний контрапункт розвитку мистецтва, але який під час воєнного стану все частіше представляє хаотичну суміш відтермінування жорсткої реальності, адже пропонує «новий погляд на нове сприйняття реальності»³. Зрештою, вочевидь, що цей фотографічний шлях є складним ілюзорним нарощуванням додаткового імпульсивного схоплення із заплутаним перебігом когнітивної імплементації завуальованого корегування несвідомого потоку диференціації пошукового плану. З таким самим функціональним гальмуванням проходить процес мінімізованого впливу на зняття хвилюючого стану збудження з постановочними світлинами з наперед організованою ідеєю для зйомки, від якої не буде терапевтичної користі, адже заздалегідь персоналізована картина світу буде перекривати актуальну дотичну приналежність винайденого способу терапії поза аналізом релевантної для надання медичної послуги інформації. Згідно із цими зауваженнями стосовно пошуку відповідної терапевтичної фотофіксації, варто замислитися, яким фотографічним інструментарієм ефективно уподібнено рефлексивно втручатися у сонорний обіг збитого війною усталеного життєвого спокою потерпілих. Вочевидь, що передумови для термінової реалізації подібного реабілітаційно затребуваного підходу зазначеного терапевтичного типу можливо віднаходити лише завдяки фотоматеріалам іншого рівня викладення заспокійливих відбитків реальності. Тобто, у попередніх випадках стисло, на прикладах експериментально виконаних відбитків певної емоційної розгойданої амбівалентності, продемонстровано загальний стан дії фотозображень не у відповідності до терапевтичної категоризації фотовідбитків для проведення слухних реабілітаційних заходів очікуваного корегувального спрямування для позитивного стабілізуючого самовідновлення.

Разом з тим, при обранні якісного терапевтичного фоторесурсу важливо співвідносити функціональні мотиви слухного наповнення не зі складним мистецьким візуальним вирішенням, а зі спрощеним механізмом закадрованого відображення. Отже, людський погляд немає блукати, придивляючись до несвідомої консолідації сфотографованого.

³ Бондар А. О. Сюрреалізм у фотографії. *Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Педагогічні науки*. 2016. № 2. С. 239–246.

На підставі цього міркування слід розглянути розмежування світлин, яке наводить С. Мазуренко⁴. За його аналізом існує дві типізовані секції фотовідбитків: прості фотозображення, до цієї групи має відношення предостатня кількість знімків будь-якого призначення та якості та окрема частина світлин, до якої у відповідності за певними критеріями відносяться фотографічні твори. Звісно, що до останнього виду мистецького спадку приналежна складна організація фотографічних матеріалів, але це не означає, що терапевтичні фотографії не можуть містити високе культурне джерело привернення уваги. Проте, складність візуального змісту високого мистецького опанування фотографічного твору у даному разі не дозволяє налаштовувати сенсорні процеси, що опинилися при раптовому подразненні тривожними викликами війни у стресовому підґрунті емоційного коливання. Відтак, саме спрощене цілепокладання знайомого огляду когнітивного спрямування представленого на фотографічних ресурсах терапевтичного типу відповідає унормованому схопленню не надмірно деталізованого кадру відображеної реальності.

2. Характеристика застосування фотографічних ресурсів для проведення реабілітаційних заходів

Історично першопочатковим винаходом терапевтичного контексту у фотозображеннях вважається медична діяльність із фотофіксацією психічних порушень, які виконав британський лікар Г'ю Велч Даймонд (1809 – 1886 рр.). Відтак, на відзнятих Г. Даймондом світлинах проявився зрозумілий вимір психо-емоційного лакмусу – прототипів сучасного терапевтичного еквіваленту для реабілітаційних фотоматеріалів. Класичні фотопортрети поясного формату увібрали у себе медичну турботливу відзнаку лікувальної хронології для оприлюднення стану досягнутої ремісії. Цей суспільно корисний медико-історичний фотографічний звіт являє собою основу для реконструкції індивідуальної лікарської роботи із діагностованими нейро деформаціями. На світлинах шанованого Г. Даймонда персоніфіковані люди, які боролись разом із лікарем за власний сприятливо задовільний стан психіки. Відтак, жодної емоційної відрази такі фотороботи не викликають, адже ще потрібно спромогтися вловити фокус відтворення сковзкого типу протистояння деградаційній симптоматиці. Тому, шлях болю – важкого подолання відтермінування проявів хвороби – не підлягав візуальній фіксації, навіть з моральних причин несумісності з лікарською етикою. Наразі зрозумілим є той факт, що під час медико-амбулаторних заходів «фото-детермінація пацієнта»

⁴ Мазуренко С. В. Щодо визначення поняття «фотографічний твір» у вітчизняній доктрині та законодавстві. *Юридичний вісник*. 2013. № 1. С. 120–125.

не входить у обіг терапевтичного плану досягнення лікувально-супроводжувальної мети вивести потерпілого з підвищеного кризового тиску. Г'ю Велч Даймонд не намагався на своїх світлинах виокремити об'єктивовані психічні стани емоційної небезпеки – відбитки переконливо засвідчують лікарську майстерність долання мозкових уражень з демонстрацією реалістичного стану соціалізації. Натомість шокуюча зона бурхливих історій війни візуально кодифікується максимально правдиво, але наразі без урахування емоційно різнорідних проявів на резонуючу кровожерливість втрат та вибухів.

Для узгодженого розуміння медичного представлення фотографій терапевтичного способу дії необхідно додати до історичного досвіду Г'ю Даймонда, цінність якого лише підтверджує, що больові синдроми етично неприйнятно фіксувати, адже медична природа болю класифікується за відповідними галузевими верифікаційними зборами діагностичної перевірки болісної симптоматики. Звісно, що фізична якість болю виявляє проблеми широкого діапазону накопиченої систематики. Проте, філософський аналіз болю крізь фотообразність у військовий час змушує наголошувати на тривіальних істинах про непорушність медичної інформації та все ж таки когнітивну здатність людського організму до стимулюючого самовідновлення. Разом з тим, саме з цих причин і зафіксувати неприродний стан болю, який сигналізує про нетипову реакцію на складно зрозумілі на будь-яких фотографіях виклики тривоги та важкого настрою, майже нереально. Також варто наголосити, що терапевтичні фоторесурси не мають на меті пропонувати йти шляхом реконструювання зображеної реальності через образи і тим більше ускладнено інтерпретувати зовнішні прояви болю. Тому варто замислитись чому на думку автора «сприймач актуалізує власну суб'єктивність через розпізнання фотообразу як частини спільної реальності. Знаки чужого болю на фото він сприймає як привід обміркувати людську вразливість. Для цього сприймач має здійснити складну процедуру інтерпретації образу, позбавивши його анонімно-універсальних ознак»⁵. Тим не менш, цей науковий погляд переносить якісний момент дослідного з'ясування терапевтичної природи фоторесурсів до попередньої частини цього аналізу, коли було відтворено аргументацію наукової позиції С. В. Мазуренко щодо «фотографічних творів»⁶ у контексті розмежування спрощеного зображеного ряду терапевтично призначених світлин від складної мистецької фотофіксації. Отже, фотообрази мають приналежність до

⁵ Ціба В. М. Оживлений слід: фотографічний образ у витлумаченні досвідів болю. *Наукові записки НаУКМА. Філософія та релігієзнавство*. 2023. Т. 11-12. С. 29–45.

⁶ 4. Мазуренко С. В. Щодо визначення поняття «фотографічний твір» у вітчизняній доктрині та законодавстві. *Юридичний вісник*. 2013. № 1. С. 120–125.

другої категорії фотовідбитків і представлена цитата доводить, що сфотографований біль у вигляді мистецького явища вже є ускладненим – важким для терапевтичної роботи, а також декласифікує спосіб узгодження толерантного розуміння дослідження чужого болю при нагальності надання елементарної допомоги. Можливо при хронологізації воєнних злочинів така фотографічна документалістика є запорукою історичної нагальності, але для медичної характеристики безпосередньо больової симптоматики, як виразника наявності кризових тілесних ушкоджень – ця дескрипція зв'язку фотографії та болю є показником модерування у вітчизняній медичній сфері саме такого етичного та терапевтичного шляху, який винайшов та запровадив видатний лікар та визнаний фотограф Г'ю Велч Даймонд.

Засвідченням медичного використання фотографічних ресурсів у терапевтичному напрямку є підхід унікальної методики «фотоголос»⁷, яку активно імплементує австралійська група лікарів у своєму вузько спрямованому зосередженні щодо надання допомоги при проблемах з травленням без медикаментозного охоплення вирішення проблемного стану пацієнтів. Отже, вивчення харчових звичок експериментальної групи звернувшись продіагностованих добровольців за рахунок фотофіксації розкриває пріоритети смаків поза роз'яснювальною схемою психологічного втручання в рамках рекомендаційного лікарського діалогу з контрольно-роз'яснювальною метою. Зрештою, нейро-індикатори методу «Фотоголос» дозволяють терапевтично вірно продемонструвати наслідки вірогідного харчування пацієнтам з хронічними випадками порушень зі стравоходом та шлунком. Врешті-решт, дієтичні фактори розширено призводять до самоідентифікації руйнуючих намірів завдяки регулярному фотографічному підведенню підсумків. Вплив на мозкову активність крізь кореляційну аберацію фотоіндексації позитивно впливає на самоорганізацію процесу контролю над харчовим споживанням. Інертність алюзії деформованого вигляду із фотоголосом, як засобом інтерсуб'єктивної «психодидактики», стає очевидним реконструктивним методом модального впливу. Зрештою, зарубіжний метод «фотоголосу» ще не застосовувався до реабілітаційної роботи, тим більше під час воєнного лихоліття. Проте, зазначений пріоритетний спосіб застосування безпосередньо процесу серійного фотографування до проопрацювання пацієнтами самостійного проведення терапії з поетапним наголосом на ключових відзначеннях видимих змін призводить до нейронної кодифікації утворюваного характеру перебігу тривалого лікування. Окрім того, функціональний прийом методу «фотоголос» – умовне порівняння з аберацією теж є

⁷ Лоу Дж. Б., Хью Р., Маєр Дж., Тео С. Використання методу «Фотоголос» для дослідження дієтичних факторів. *Одеський медичний журнал*. 2013. № 5. С. 43–47.

присутнім у криміналістиці для специфікації осіб, які схильні для злочинів, пов'язаних з психічним насиллям. Тобто, «фотоголос», як справжній голос, може посилюватися у відповідних медико-терапевтичних моментах планового аналізу, інтонаційно вказувати на несвідомі прояви психічного артикулювання і якщо мовленнєвий переказ можна відшліфувати, то «фотоголос» рентгенотипом психофізіологічного зняття показників дешифрує стан справжньої генези людського організму з буквального відбитком реальності.

Рухаючись за дотичною методикою «фотоголосу», варто взяти до уваги таке авторське відкриття, як «терапевтичний фотовідгук», який може отримати від рецепієнта послуг вже носій унікально-експериментальних практик реабілітаційного спрямування, бо мова йде про той факт, що терапевтична робота з фотозображеннями ще не є офіційно затвердженою. В рамках адресної, хронологічно перевіреної передачі терапевтичної інформації, варто звернути увагу на візуальний відгук ідентичного орієнтування, в даному разі, психотерапії зі світлинами. Тобто, терапія зі знімками може вивчатися і у спосіб неподібний до зарубіжного опрацювання емоційних станів фототерапевтичним ресурсом. Маємо приклад відповідного «фотовідгуку» на авторське позиціонування реабілітаційного підходу з фотовідбитками, як «психолого-реабілітаційна самопомога світлинами». В даному разі кореляція проходить на глибинних психічних резонаторах споминів з тривожними сигналами повторювання важкого досвіду. Ось як імплементується у наведеній цитаті терапевтичний підхід «фотовідгук» в емоційних смислодіях постраждалих війною відчуттів: «зробила якийсь рух назустріч цьому інтеншену, але згадала, що мої дитячі світлини – в окупації. І це потягло багато-багато рефлексій за собою»⁸. Бачимо, як терапевтичний підхід «фотовідгуку» спрацьовує у випадку проведення емоційних розстановок з пригальмовуванням «інтерполяризації реальності» з пам'ятним спомином дитинства, що віднімає війна. Зрозуміло, що світлини прокладають шлях до втраченого обсягу життя, а також до того, як постраждалі заглиблено утримують травматичний вектор повсякчасного співіснування з трагічним емоційним спадком. Проте, пригнічено утримувану багаторічно хвилюючу нелегкість, в даному випадку з 2014 року, зовсім реабілітаційно підхоплено корегує «терапевтичний фотовідгук», але при цьому регенеруючим моментом до ключової ролі зіграла взаємодія з несвідомим блоком перцептивного типу навантаження з розкриттям душевно прихованих обставин присутнього тривожного впливу. Хвиля консенсусного зняття демаркації на певний

⁸ Кавун Г. Красиві люди, окуповані світлини і десять дронів. URL: <https://site.ua/gala.kavun/krasivi-lyudi-i-desyat-droniv-iy95k1o>

тип емоційного зламу такий терапевтичний підхід, як «фотовідгук», перш за все, налаштовує на проявлення багаторічного психотравматичного ураження і може бути корисним у комплексній реабілітаційно-терапевтичній роботі з повторюваними ескалаційними синдромами, що залишає війна.

Висновки

У проаналізованій частині колективного надбання надається спроба охарактеризувати реабілітаційний підхід у роботі з фотографічним ресурсом терапевтичного призначення. Цей теоретичний підрозділ охоплює рекомендаційні спроби впровадження спеціалізованого методу до активної лікарської практики при наданні комплексної стабілізуючої терапії у випадках психо-неврологічного кризу, а також, як самостійний вид реабілітаційного відновлення. Наразі, під час воєнного неспокою, неконтрольовані емоційні спалахи, тривожні прояви руйнуючої симптоматики викликані непоправними діями війни обмежують нормальний розвиток життєвого світу з наближенням до загрозливих ділянок терористичної дії. Тому, надзвичайно потрібно виокремити доступний шлях – терапевтичну низку перевірених часом реабілітаційних підходів до швидкої реалізації при наданні немедикаментозної, але психоневрологічної допомоги у критичних ситуаціях постраждалим, аби їхній біль не посилювався і не приносив складнощі у подальший перебіг життя.

При висвітленні представленої проблематики вперше на українських теренах представлено лікарський досвід засновника терапевтичної роботи з фотозображеннями – Г'ю Велча Даймонда, а також професійний досвід лікарки-реабілітологині Ольги Ігнатенко.

Разом з тим, при підготовці до проведення обґрунтування специфікації термінологічного ряду, пов'язаного з уточнюючими значеннями формулювань «терапевтичний фоторесурс / терапевтичне фотозображення» здійснено перехресність інтегрованого поля наукової бази з фотографічного джерелознавства та додано окремий супровід деяких фахових досліджень з терапевтичного призначення для виокремлення особливого способу медичної дії. Тому при аналізі відтвореного контексту звертається увага на такий унікальний зарубіжний метод, як «фотоголос», завдяки якому порівнюються фоторозбіжності з пошуком ідентифікованого змісту відновлення організму, при цьому зміни наочно відображаються у фотографічній спосіб представлення. Окрім того, у дослідженні виокремлюється авторський підхід до опрацювання отриманої візуальної інформації від потерпілих при застосуванні методу роботи з «терапевтичними фотовідгуками».

Анотація

Час війни регламентує особливе професійне ставлення до корегуючих способів здійснення реабілітаційних механізмів відновлення організму після тривалих емоційних навантажень. Різноманітні впровадження арт-терапевтичних методів покращення самопочуття поза науково-медичним узгодженням лише підтверджують нагальну потребу ретельного вивчення подібних способів дії на когнітивні процеси заміщення кризових станів. Представлене дослідження підсумовує теж малознаний досвід продуктивної реабілітації на рівні соматичного впливу на гармонійну цілісність двох півкуль головного мозку. Передусім, у дослідженні підкреслюється доступність методу проведення терапевтичної корекції емоційних станів фотографічними зображеннями. Зрозумілий механізм представлення невербальної інформації має ускладнення з приводу міждисциплінарної дихотомії сполучення тлумачення медико-неврологічного потенціалу цього реабілітаційного підходу з уточненням візуальної частини, яка є безпосереднім напрямком відібраного фокусу уваги задля точного впровадження корегуючих дій спеціалізованого призначення поза творчим дозвіллям, хоча і дотичним до мистецького імпульсу креативного узгодження. Аналіз цього методу також включає у себе нагальність стосовно уточнення понятійного апарату, адже існують амбівалентні пролонгації термінологічного ряду при застосуванні процесів доєднання ресурсних засад фотомистецтва з реабілітаційним спрямуванням роботи у відкритому контакті зі стресовими явищами. У такому контексті також робиться наголос на важливості усвідомленого відбору світлин, звертається увага на те, як висвітлюється війна у масовому поширенні дивергентно схопленого кадру поза медико-психологічним відбором зображення.

Література

1. Демчишин Я. М., Маципура М. В. Вектори та механізми реалізації публічної політики охорони здоров'я територіальних громад в умовах сучасних викликів. *Наукові тренди постіндустріального суспільства: матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф.*, м. Суми, 31 березня 2023 р. / Міжн. центр наук. досліджень. Вінниця, 2023. С. 49–53.

2. (2024) Ільницька Л. В. Про один з методів психолого-реабілітаційної самопомоги світлинами. URL: <https://site.ua/liubov.ilnytska/pro-odin-z-metodiv-psixologo-reabilitaciniyisamodopomogi-svitlinami-iy2qgoz>

3. Бондар А. О. Сюрреалізм у фотографії. *Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Педагогічні науки*. 2016. № 2. С. 239–246.

4. Мазуренко С. В. Щодо визначення поняття «фотографічний твір» у вітчизняній доктрині та законодавстві. *Юридичний вісник*. 2013. № 1. С. 120–125.

5. Циба В. М. Оживлений слід: фотографічний образ у витлумаченні досвідів болю. *Наукові записки НаУКМА. Філософія та релігієзнавство*. 2023. Т. 11-12. С. 29–45.

6. Лоу Дж. Б., Хью Р., Маєр Дж., Тео С. Використання методу «Фотоголос» для дослідження дієтичних факторів. *Одеський медичний журнал*. 2013. № 5. С. 43–47.

7. (2024) Кавун Г. Красиві люди, окуповані світлини і десять дронів. URL: <https://site.ua/gala.kavun/krasivi-lyudi-i-desyat-droniv-iy95k1o>

Information about the author:

Пнытська Любов Віталіївна,

<https://orcid.org/0000-0002-2163-7751>

Candidate of Philosophical Sciences,

Associate Professor at the Institute of Information Technologies

Private Joint-Stock Company "Higher education institution "Interregional

Academy of Personnel Management"

2, Frometivska str., Kyiv, 03039, Ukraine